

[Janne Normann]

vi lagt vægt på, at den nye konstruktion omkring miljøankenævnet trods alt indeholder den bredde i sagsbehandlingen, som vi også lagde vægt på. Siges skal det imidlertid, at vi ikke er overbeviste om, at miljøankenævnet er det rette forum til at behandle sager af den type, der vil blive påklaget – et synspunkt, som også miljøankenævnets formand har fremført over for udvalget.

Den anden uenighed drejer sig om tidspunktet for overførsel af zonetovskompetencen i det åbne land. Vi har her lagt vægt på, at forudsætningen for denne overførsel måtte være, at der igennem planlægning var skabt et rigtigt administrationsgrundlag. Det af venstre, konservative m.fl. stillede ændringsforslag om, at overførslen af denne kompetence sker, når der foreligger en godkendt regionplan, er i dårlig overensstemmelse med den igangværende planlægning. Ved godkendelsen af regionplanerne vil der i de fleste amtskommuner mangle de retningslinjer for anvendelsen af arealer i det åbne land, som skal skabes igennem landbrugsplanlægningen, fredningsplanlægningen og råstofplanlægningen – alt sammen planlægningsopgaver, som påhviler amtskommunerne. Forslagsstillerne vil erstatte denne konkrete planlægning med et nyt zonetovscirkulære, der gør rede for de hensyn i det åbne land, der skal varetages i forbindelse med administrationen af loven. Hvis man kunne klare problemerne med at skrive sådan et cirkulære, hvorfor skulle der så egentlig laves disse planer? Nej, forslaget er et udtryk for en mangel på respekt for det konkrete planlægningsarbejde, som skal gennemføres på dette område, og vi kan derfor ikke tiltræde det.

Vi vil gerne sige tak for et positivt og grundigt udvalgsarbejde. Den meget omfattende betænkning er udtryk for, at der igennem dette arbejde er skabt en større klarhed omkring sigtet med by- og landzonenloven, som vil få betydning for den fremtidige administration både i landzonelandsbyerne og i det åbne land. Vi skal specielt takke ministeren for imødekommenhed omkring klageadgangen, hvor ordene »individuel, væsentlig interesse« er defineret på en måde, som vi er tilfredse med.

Vi har lagt megen vægt på, at også ideelle organisationer som Naturfredningsforenin-

gen og Landsbysammenslutningen på medlemmernes vegne skal kunne rejse klager.

Som det er fremgået af debatten om ændringsforslagene, er vi ikke fuldt tilfredse med udfaldet her. Vi skal bl. a. understrege, at de af os fremførte synspunkter ville have givet større bredde i klagebehandlingen, end tilfældet er nu, samtidig med at de principielle betænkeligheder ved at anvende miljøankenævnet på dette område ville være undgået.

Uanset dette lille skår i glæden skal vi med tilfredshed anbefale lovforslaget til vedtagelse. Det går naturligvis den rigtige vej, idet endnu flere lokale afgørelser også skal træffes lokalt.

Miljøministeren (Erik Holst):

Jeg vil gerne takke udvalget for et ualmindelig interessant, af og til lidt kompliceret og af og til lidt forvirrende, udvalgsarbejde og samarbejde med ministeriet. Vi har haft lidt svært ved nu og da helt at følge, hvad det var, udvalget ønskede, og navnlig, om der var et flertal bag disse ønsker i udvalget. Jeg blev på et vist tidspunkt i udvalget spurgt, om jeg ikke ønskede, at miljøministeriet skulle være meget progressivt og skulle avancere hurtigt, og dertil sagde jeg: jo, det ønsker jeg absolut, men jeg ønsker at have et flertal af udvalget bag mig.

Jeg vil gerne sige noget om de enkelte punkter, som har været rejst her i dag, og som vel først og fremmest fru Janne Normann har trukket frem på en meget positiv måde. Det drejer sig først og fremmest om ankeinstansens sammensætning og funktion og spørgsmålet om kompetencen til kommunerne samt det, vi kalder »individuelle, væsentlige interesser« for dem, der har klageadgang. Disse tre punkter har været de centrale punkter i behandlingen af lovforslaget, og det kan jeg godt forstå de har været.

Med hensyn til ankeinstansen var det lovforslagets oprindelige idé, som vi måtte fastholde, at man her måtte anvende miljøankenævnets funktion, opbygning og princip. Jeg kunne godt forstå nogle af de argumenter, der fra forskellig side blev rejst, om det dog var helt rigtigt at lade dette ankenævn, der fungerede glimrende på andre områder, tage sig af også disse mere følelsesbetonede og på nogle områder mindre konkrete sager, men